

espectacle total

Ute Lemper, estrella cabaretera, actuant a l'auditori de l'Espai Ter de Torroella de Montgrí.

L'Espai Ter de Torroella es va omplir per veure Ute Lemper cantant un repertori de peces cultes i populars

ATorroella, abans d'iniciar un concert, una veu femenina, ferma i impostada, reivindicativa i exigent, denuncia el govern de l'Estat espanyol per la mesura que va prendre i va imposar d'augmentar l'IVA fins a un 21%, una mesura que ha obligat a apujar el preu de

les entrades i, per tant, a carregar sobre l'usuari tot el pes de la crisi que han provocat uns altres, una mesura, d'altra banda, que expressa el menyspreu del govern que ara governa per la cultura i les seves manifestacions. Cada dia, el públic aplaudeix llargament aquella veu en off. Ho aprova i se'n fa còmplice. Una iniciativa que s'ha d'estendre a totes les sales de música, de teatre, de cinema.

I, després, comença l'espectacle. Un espectacle total que Ute Lemper va donar amb un auditori totalment ple, amb les entrades exhaurides, i un públic expectant per escoltar l'artista de cabaret, de jazz, de cançó francesa... una Lemper que va començar tímidament acompanyada d'un pianista entregat, amb bon gust i bon so i un bandoneó que li donava el to popular imprescindible en el repertori que presentaria l'artista durant gairebé dues hores. Ute Lemper va imposar-se ràpidament i va cantar un llarg rosari de peces cultes i populars de Georges Moustaki, Astor Piazzola, Léo Ferré, Kurt Weill, Jacques Brel, poemes musicats de Pablo Neruda... La veu és melòdica i ben treballada, utilitza tots els registres de la impostació culta, però treballa també la veu estripada inherent a les i als artistes del gènere que cultiva la Lemper.

Amb el desplegament de tants recursos vocals i gestuals Ute Lemper estableix una intensa comunicació amb el públic: s'hi apropa i el mira als ulls, l'interpel·la amb el gest i la mirada, una mirada que és amable i, alhora, penetrant. Un espectacle que si no fos per la separació d'un escenari seria un producte de proximitat. S'explica en anglès, en castellà i en francès, passant d'una llengua a l'altra com si fossin una. Ute Lemper domina el cos i el llenguatge corporal i s'expressa amb fermesa i amb sensualitat.

Especialment contundent va ser A le port d'Amsterdam de Jacques Brel, cançó tavernària, d'obriers portuaris, castigats per la feina, i d'una tendresa immensa va interpretar quatre poemes d'amor de Pablo Neruda amb una dicció impecable -Tus manos, Madrigal, Siempre, El viento- i d'una manera molt sentida va cantar Ne me quitte pas, igualment de Brel, cançó i melodia coneguda que diverses generacions hem escoltat devotament. De Kurt Weill, va cantar Mack the knife de l'Òpera de tres rals, la peça més coneguda de l'opereta del poeta Bertold Brecht, i la va xiular i va convidar el públic a afegir-s'hi. Una cerimònia de molts minuts ininterromputs que la tècnica sonora va resoldre amb èxit, malgrat el soroll tècnic d'un aire condicionat que hauria de ser silencios. La il·luminació simple, però eficaç, va recrear l'ambient que l'artista pretenia aconseguir. I sí: va resultar un espectacle total, amb el públic de sempre, fidel al festival i amb públic nou que, probablement, era la primera vegada que s'atansava al festival del Baix Empordà.